

Η Μεταφυσική του Διαχωρισμού και της Συγχώρεσης

Αποσπάσματα από το Σεμινάριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων
Roscoe NY

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Μέρος III

Θα ήθελα να επιστρέψω στην ανάπτυξη του συστήματος του εγώ, αλλά τώρα πιο συγκεκριμένα όσον αφορά την έννοια του διαχωρισμού. Κάποιος άλλος όρος που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για τον διαχωρισμό είναι *απόσχιση*. Βασικά, όλα αυτά για τα οποία μιλάω μπορούν να συνοψιστούν σαν μία σειρά από τέσσερα σχίσματα ή τέσσερεις διαχωρισμούς. Όταν το καταλάβουμε αυτό θα γίνει ευκολότερο να συλλάβουμε τον λόγο που τα Μαθήματα μιλάνε με τον τρόπο που μιλάνε για την συγχώρεση και τον λόγο που ο Ιησούς μιλάει τόσο πολύ για την ενότητα.

Το **πρώτο σχίσμα**, ή ο πρώτος διαχωρισμός, συμβαίνει όταν η μικρή, τρελή ιδέα παρουσιάζεται—ο ένας Νους φαίνεται να συνυπάρχει τώρα με έναν διαχωρισμένο νου. Έτσι το πρώτο σχίσμα, ο πρώτος διαχωρισμός, είναι νους από Νου. Στην Αρχή—το κεφαλαίο «Α» μας βοηθάει να συνειδητοποιήσουμε την άχρονη, αιώνια κατάσταση—υπήρχε μόνο ο ολοκληρωτικά ενοποιημένος Νους του Θεού και ο Νους του Χριστού. Από την στιγμή που παρουσιάζεται το όνειρο, εμφανίστηκαν να υπάρχουν δύο νόες, ο Νους και ο νους—ο Νους του Χριστού και ο διχασμένος νους.

Το **δεύτερο σχίσμα**, ή ο δεύτερος διαχωρισμός, ακολουθεί, καθώς ο διχασμένος νους διαχωρίζεται και διασπάται. Υπάρχουν δύο μέρη τώρα στο διχασμένο νου—το μέρος στο οποίο βρίσκεται το εγώ και το μέρος στο οποίο βρίσκεται το Άγιο Πνεύμα. Με το πρώτο σχίσμα, ο νους φαίνεται να υπάρχει σαν διαχωρισμένος και αποσχισμένος από τον Νου, κάτι το οποίο του δίνει την βούλα του ανεξάρτητου. Έχει μία ύπαρξη ανεξάρτητη από τον Χριστικό Νου και προφανώς ανεξάρτητη από τον Θεό. Αυτός ο νους μετά διασπάται σε δύο—τα Μαθήματα αναφέρονται

σ' αυτό ως *εσφαλμένο νου* και ως *ορθό νου*. Ο εσφαλμένος νους υποστηρίζει την σκέψη του διαχωρισμού του εγώ και ο ορθός νους την σκέψη της Επανόρθωσης του Αγίου Πνεύματος —ότι ο διαχωρισμός δεν συνέβη ποτέ.

Μιλάω γι' αυτά σαν να έγιναν διαδοχικά, όπως πιο πριν όταν περιέγραψα την ανάπτυξη του συστήματος του εγώ αυτό έμοιαζε να ακολουθεί μια αλληλουχία. Στην πραγματικότητα τίποτα από αυτά δεν συμβαίνει διαδοχικά —δεν συμβαίνει σε κάποιο χρονικό διάστημα ή χώρο. Αυτό που βλέπουμε εδώ—και θα γίνει πιο ξεκάθαρο όσο συνεχίζουμε—είναι ότι η σκέψη του διαχωρισμού του εγώ ακολουθεί τον ίδιο νόμο με την Σκέψη του Θεού. Οι σκέψεις είναι τελείως διαφορετικές, αλλά η *αρχή* είναι η ίδια. Η αγάπη του Θεού απλά επεκτείνει τον Εαυτό Της. Μιας που η Αγάπη του Θεού είναι απόλυτα ενοποιημένη, πλήρης και αιώνια, συνεχίζει να επεκτείνει τον Εαυτό Της και γίνεται ο Εαυτός Της. Δεν βγάζει κανένα νόημα όλο αυτό για μας εδώ, αλλά η αρχή είναι ότι η αγάπη απλά επεκτείνει τον εαυτό της.

Η σκέψη του εγώ ακολουθεί τον ίδιο νόμο του νου—επέκταση(Θεός και Άγιο Πνεύμα) ή προβολή(εγώ). Μιας που η σκέψη του εγώ είναι διαχωρισμός, διαίρεση και κατακερματισμός αυτό είναι που συνεχίζει να επεκτείνει ή να προβάλλει. Δεν κάνω τίποτε άλλο από το να περιγράψω τώρα την διαδικασία. Έτσι ο πρώτος διαχωρισμός είναι ο νους από τον Νου. Ο δεύτερος διαχωρισμός συμβαίνει μέσα στον νου που εμφανίζεται τώρα να είναι δύο. Όπως είδαμε πιο πριν, ο Υιός του Θεού ως ο λήπτης της απόφασης ενώνεται με το εγώ, πιστεύοντας ότι έχει γίνει αυτός ο εαυτός—αμαρτωλός, ένοχος και άξιος τιμωρίας. Και αυτό δικαιολογεί τον φόβο του.

Τώρα είναι που συμβαίνει το **τρίτο σχίσμα**. Αφού ο νους αποσχίζεται από τον Νου, μετά διασπάται σε εσφαλμένο νου και σε ορθό νου, και τώρα ο εσφαλμένος νους διασπάται ξανά. Αυτό είναι το τρίτο σχίσμα και είναι εξαιρετικά σημαντικό να γίνει κατανοητό. Έχουμε αυτόν τον αμαρτωλό, διαχωρισμένο εαυτό, τον οποίο δείχνω με μία κάθετη γραμμή(**βλέπε το σχεδιάγραμμα**). Αυτός είναι ο Υιός του Θεού που βιώνει τον εαυτό του σαν το σπίτι της αμαρτίας και της ενοχής, σαν ένα αμαρτωλό, ένοχο πλάσμα. Το εγώ λέει στον Υιό ότι μπορεί να δραπετεύσει από την αμαρτία και την ενοχή με το να διαιρεθεί στα δύο. Έτσι ο εαυτός διασπάται στα δύο: διασπάται στην οργή του Θεού. Αυτή είναι η γέννηση του φόβου. Ο Υιός αρχίζει σαν αμαρτωλός και ένοχος και μετά

αποσχίζεται, προβάλλοντας την ενοχή και τώρα φαίνεται σαν να είναι μία ξεχωριστή ύπαρξη. Εκεί όπου πριν υπήρχε μόνο ένας εαυτός στον νου του εγώ—ο αμαρτωλός, ένοχος εαυτός—τώρα υπάρχουν δύο εαυτοί. Αυτοί συνιστούν το καστ των χαρακτήρων στο πεδίο μάχης: τον αμαρτωλό, ένοχο Υιό ο οποίος τώρα πιστεύει ότι βρίσκεται σε πόλεμο με τον οργισμένο, παρανοϊκό Πατέρα του. Φυσικά, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει οργισμένος, παρανοϊκός Πατέρας—όλο αυτό είναι επινοημένο. *Είναι ένα αποκομμένο κομμάτι του νου του Υιού που φαίνεται να βρίσκεται έξω από αυτόν.*

Ουσιαστικά μιλάμε για την προβολή. Παίρνουμε απλά κάτι που είναι μέσα μας, το βγάζουμε έξω από εμάς, και μετά ξεχνάμε τι κάναμε. Και αυτό που φαίνεται ότι είναι έξω από εμάς, συνεχίζει στην πραγματικότητα να είναι μέρος του νου μας. Το αποτέλεσμα και η αιτία πάντα παραμένουν ενοποιημένα—οι ιδέες ποτέ δεν αφήνουν την πηγή τους. Πιστεύουμε ότι υπάρχει κάτι έξω από εμάς, αλλά είναι απλά μια προβολή αυτού που υπάρχει μέσα μας. Αυτός ο ένοχος, αμαρτωλός εαυτός του Υιού διασπάστηκε στα δύο και η αμαρτία και η ενοχή, το μέρος του εαυτού που μίσησε, παρουσιάζονται τώρα να είναι έξω από τον εαυτό, πάνω σε ένα ον που ξαφνικά γεννήθηκε. Η ενοχή δεν είναι πια μέσα στον Υιό. Προβλήθηκε πάνω στον Πατέρα. Και τώρα αυτός ο Πατέρας—αυτός ο οργισμένος, εκδικητικός Θεός—γίνεται ο «κακός». Αυτός είναι που επιτίθεται, Αυτός είναι γεμάτος εκδίκηση. Έγινε ο θύτης.

Στην πραγματικότητα, ο Υιός πιστεύει ότι αυτός είναι ο θύτης, επειδή έχει θυματοποιήσει τον Θεό—ο Θεός είναι πραγματικά το θύμα. Γι' αυτό ο Υιός είναι αμαρτωλός και νιώθει ένοχος. Αλλά από την στιγμή που προβάλλει την αμαρτία και την ενοχή, ο Θεός γίνεται ο κακός της ιστορίας. Ο Θεός γίνεται ο θύτης και ο Υιός είναι τώρα το αθώο θύμα. Αυτό είναι που βρίσκουμε στον σπουδαίο μύθο της δύσης του Αδάμ και της Εύας. Στο τέλος αυτής της βιβλικής ιστορίας ο κακός είναι ο Θεός. Αυτός είναι που τιμωρεί. Και είναι μία φοβερή τιμωρία. Καταστρέφει τα ίδια Του τα παιδιά. Τους λέει ότι θα πεθάνουν και μετά τα εξορίζει από το Βασίλειο Του. Προφανώς, ένας Θεός αγάπης δεν θα ενεργούσε έτσι.

Αυτή η θαυμάσια ιστορία από την Βίβλο περιγράφει παραστατικά το σύστημα σκέψης του εγώ και πως προέκυψε. Ο Θεός καταλήγει να έχει όλα τα χαρακτηριστικά του αμαρτωλού και ένοχου Υιού. Και φυσικά και έχει όλα τα χαρακτηριστικά του αμαρτωλού, ένοχου Υιού, επειδή Αυτός είναι ο αμαρτωλός, ένοχος Υιός. Είναι απλά ένα αποσχισμένο μέρος του

νου του Υιού—το τρίτο σχίσμα. Δεν υπάρχει πεδίο μάχης στον νου του Υιού. Όλη η ιστορία είναι επινοημένη. Και σε κάποιο άλλο επίπεδο, κατά κύριο λόγο, δεν υπάρχει αμαρτωλός, ένοχος Υιός. Αυτό είναι επίσης μία επινόηση.

Αυτό που ξεκίνησε σαν ένας μοναδικός εαυτός, σχίστηκε τώρα στα δύο, όπως ένα κύτταρο διαιρείται μέσω της μίτωσης. Το εγώ αποσχίστηκε, και ο Υιός ξεχνάει τι έχει αποσχίσει. Ένα από τα χαρακτηριστικά της διαδικασίας της απόσχισης, από την στιγμή που ο Υιός αποκόβεται, είναι ότι ξεχνάει από *που* αποσχίστηκε, εξαιτίας του πέπλου της άρνησης(**βλέπε το σχεδιάγραμμα**). Όταν προκύπτει ο νους, ξεχνάει πως είναι ο Νους του Χριστού και ο Νους του Θεού. Το μόνο που γνωρίζει είναι ότι είναι μόνος του. Αυτό είναι το πρώτο σχίσμα. Αμέσως μόλις ο διχασμένος νους αποσχίζεται και ο Υιός επιλέγει το εγώ, ο Υιός ξεχνάει τα πάντα για το Άγιο Πνεύμα. Ο Υιός ταυτίζεται *μ' αυτό με το οποίο* προσκολλάται, και ξεχνάει αυτό *από το οποίο* αποκόβεται.

Με το τρίτο σχίσμα, ο Υιός του Θεού ξεχνάει ότι είναι αμαρτωλός και ένοχος, επειδή η αμαρτία και η ενοχή εναποτίθενται σε ό,τι βρίσκεται έξω από αυτόν. Η αμαρτία και η ενοχή εναποτίθενται τώρα στον Πατέρα ο Οποίος γίνεται αντιληπτός ως ο εκδικητής, αυτός που επιτίθεται, ο θύτης. Στην θύμηση υπάρχει αυτό στο οποίο προσκολλάται, και στην λησμονιά αυτό από το οποίο αποκόβεται. Είναι σημαντικό να έχουμε στον νου μας ότι δεν υπάρχει κανένας έξω από τον Υιό. Ο Θεός που γίνεται αντιληπτός εξωτερικά, ο Οποίος έχει την δύναμη να πληγώνει και να θυματοποιεί, κυριολεκτικά δεν υπάρχει. Είναι απλά ένα αποκομμένο κομμάτι του νου του Υιού. Παρόμοια, ο αμαρτωλός, ένοχος εαυτός δεν υπάρχει—όλο αυτό είναι φτιαχτό. Το εγώ απλά συνεχίζει να αποσχίζεται. Αυτό από το οποίο αποκόβεται είναι φτιαχτό, και αυτό στο οποίο προσκολλάται είναι επίσης φτιαχτό. Αλλά αυτό *στο οποίο* προσκολλάται γίνεται πιο τρομακτικό από αυτό *από το οποίο* αποκόβεται—κάθε διαδοχικό βήμα φέρνει μαζί του και έναν καινούριο φόβο που χρειάζεται μια καινούρια άμυνα, κάτι το οποίο προκαλεί ένα ακόμη σχίσμα.

Αυτό μας οδηγεί στο **τέταρτο και τελικό σχίσμα**.

Αμέσως μόλις το εγώ χωρίζεται στα δύο, με τον αθώο τώρα Υιό θύμα στο έλεος ενός Πατέρα θύτη—ενός Θεού θύτη ο Οποίος θα τον καταστρέψει—το μόνο πράγμα που μπορεί να κάνει ο Υιός είναι να τρέξει για την ζωή του. Έτσι τώρα εμφανίζεται το τέταρτο και τελικό

σχίσμα, κατά το οποίο ο νους αποσχίζεται από τον ίδιο τον νου, φτιάχνοντας ένα σώμα που αποσχίζεται από αυτόν. Σ' αυτό το σχίσμα συναντάμε μία απίστευτη έκρηξη, μια μεταφορά για τον ένα Υιό του Θεού που κατακερματίζεται σε δισεκατομμύρια και τρισεκατομμύρια άπειρα κομμάτια. Κανένα νούμερο δεν είναι αρκετά μεγάλο για να περιγράψει και να συμπεριλάβει τι επέφερε αυτό το σχίσμα. Ας δούμε ένα μέρος του κειμένου που ασχολείται μ' αυτό, την ενότητα που ονομάζεται «Το Υποκατάστατο της Πραγματικότητας» (Κ-18.Ι.4:1-3). Αυτή η ενότητα είναι η καλύτερη περιγραφή στα Μαθήματα της προέλευσης του κόσμου. Η τελευταία ενότητα σ' αυτό το κεφάλαιο, «Οι Δύο Κόσμοι» είναι ίσως η καλύτερη περιγραφή στα Μαθήματα για τον σκοπό του κόσμου: να κρύψει την ενοχή μας.

Εσύ που πιστεύεις ότι ο Θεός είναι φόβος έφτιαξες μόνο ένα υποκατάστατο.

Όταν πιστεύουμε ότι ο Θεός είναι φόβος, κάτι που μας είπε το εγώ, έχουμε φτιάξει μόνο ένα υποκατάστατο—υπάρχει μόνο ένα λάθος. Αντικαταστήσαμε το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος με του εγώ. Έγινε μόνο ένα λάθος, μια υποκατάσταση.

Έχει πάρει πολλές μορφές, επειδή υποκατέστησε την αλήθεια με την ψευδαίσθηση και την ολότητα με τον κατακερματισμό. Έχει κατακερματιστεί τόσο πολύ [το υποκατάστατο] και έχει υποδιαιρεθεί επανειλημμένα, που τώρα είναι σχεδόν αδύνατον να αντιληφθείς ότι κάποτε ήταν ένα, και εξακολουθεί να είναι όπως ήταν.

Αυτή η τόσο σημαντική παράγραφος περιγράφει το τέταρτο και τελευταίο σχίσμα, όταν ο νους αποκόβεται από τον εαυτό του και γίνεται ένα σώμα, κατακερματιζόμενος ξανά και ξανά. Είναι σαν να ανοίγουν οι ασκοί του Αιόλου. Αυτή η μία σκέψη του εγώ, αυτός ο ένας Υιός του Θεού κατακερματίζεται σε δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων κομμάτια. Ο κόσμος που προκύπτει γίνεται μια πολύ αποτελεσματική κρυψώνα, μηχανισμός περισπασμού, προπέτασμα καπνού επειδή καταλήγουμε σ' αυτό που οι Ινδουιστές ονομάζουν «κόσμο της πολλαπλότητας». Αυτός ο κόσμος γίνεται τόσο απίστευτα πολύπλοκος, τόσο απίστευτα απέραντος, που είναι σχεδόν αδύνατον να συλλάβουμε ότι το σφάλμα «κάποτε ήταν ένα, και εξακολουθεί να είναι όπως ήταν» —τίποτα δεν άλλαξε. Έγινε μόνο ένα λάθος—ο Υιός του Θεού στράφηκε στο εγώ αντί στο Άγιο Πνεύμα. Κάθε κατακερματισμένος νους και κάθε κατακερματισμένο

σώμα, κουβαλάει μέσα του αυτό το λάθος—κάθε ένας από εμάς κουβαλάει μέσα του αυτό το ένα λάθος.

Επίσης κουβαλάμε μέσα μας την ικανότητα να κάνουμε μία άλλη επιλογή. Βασικά, τα Μαθήματα βλέπουν τον διχασμένο νου, ειδικά καθώς τον βιώνουμε εδώ, ως *ολογραφικό*, αν και ο Ιησούς δεν χρησιμοποιεί ποτέ αυτόν τον όρο. Ένα από τα πρωταρχικά χαρακτηριστικά του ολογράμματος είναι ότι το όλον βρίσκεται σε κάθε μέρος. Κάθε μέρος ή θραύσμα μιας ολογραφικής εικόνας την εμπεριέχει όλη. Μπορείς να αναπαράγεις ολόκληρη την εικόνα από ένα και μόνο θραύσμα. Μέσα σε κάθε μικροσκοπικό θραύσμα που εκπροσωπεί ο κάθε ένας από εμάς περιέχεται ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ, το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος και η ικανότητα του λήπτη της απόφασης να επιλέξει ή το ένα ή το άλλο. Αλλά όλα πηγάζουν από την διαδικασία της απόσχισης, όπου διαρκώς αποκόπτουμε τον έναν από τον άλλον.

Ας δούμε εν τάχει τα σχίσματα μία ακόμη φορά. Πρώτα ο νους αποσχίζεται από τον Νου και ξεχνάει από που προήλθε. Μετά ο νους χωρίζεται στα δύο —ο λήπτης της απόφασης επιλέγει το εγώ ή το μέρος του εσφαλμένου- νου και ξεχνάει το Άγιο Πνεύμα ή το μέρος του ορθού- νου. Ο εσφαλμένος νους, ο οποίος αποτελείται από την αμαρτία και την ενοχή, χωρίζεται μετά στα δύο—έναν αμαρτωλό, ένοχο Υιό και έναν οργισμένο Πατέρα. Ο οργισμένος όμως Πατέρας έχει πάρει τα χαρακτηριστικά του αμαρτωλού, ένοχου Υιού, έτσι που ο Υιός ξεχνάει ότι είναι πραγματικά ένοχος. Αυτό που ήταν ένα τώρα φαίνεται να είναι δύο, μόνο που το φαινομενικά άλλο ον είναι απλά ένα αποκομμένο κομμάτι του ενός εαυτού. Τελικά αυτοί οι δύο εαυτοί αποσχίζονται και η φαινομενική αποσχισμένη πραγματικότητα ενός πεδίου μάχης παίρνει μορφή έξω από εμάς. Και ολόκληρος ο κόσμος παρουσιάζεται σαν να είναι ένα πεδίο μάχης. Αλλά αν το πεδίο μάχης στον νου μου είναι μία διένεξη ανάμεσα σε δύο όντα που στην πραγματικότητα είναι ένα ον, που φαίνεται ότι είναι χωρισμένο στα δύο, αυτό σημαίνει ότι το πεδίο μάχης που βιώνω εδώ στον κόσμο, όπου είμαι το θύμα και εσύ ο θύτης, απλά περιλαμβάνει αποκομμένα κομμάτια του ενός εαυτού μου.

Όταν ο Ιησούς λέει στα Μαθήματα ότι ο αδελφός σου είναι ο εαυτός σου, το εννοεί αυτό κυριολεκτικά. Υπάρχουν πολλοί παράγραφοι στα Μαθήματα που πρέπει να τις βλέπουμε μεταφορικά, όπως όταν ο Ιησούς λέει ότι ο Θεός νιώθει μοναξιά χωρίς τα παιδιά Του(Κ-2.ΙΙΙ.5:11), ότι

θρηνεί γι' αυτά(Κ-5.ΙΙ.2:5) και ότι ο Θεός μας έδωσε το Άγιο Πνεύμα ως απάντηση στον διαχωρισμό(π.χ. Κ-5.ΙΙ.2:5). Αυτά είναι μεταφορές, που δεν χρειάζεται να τις παίρνουμε κυριολεκτικά. Αλλά όταν ο Ιησούς λέει ότι ο αδελφός σου είναι μέρος δικό σου, το εννοεί αυτό κυριολεκτικά. Και τα σχίσματα εξηγούν τον λόγο. Ο εκδικητικός, οργισμένος Θεός που πιστεύουμε ότι είναι ο θύτης, με εμάς τα θύματα, είναι στην πραγματικότητα ένα αποσχισμένο κομμάτι του εαυτού μας. Αυτή η σκέψη είναι θαμμένη στον νου κάτω από το πέπλο της άρνησης. Προβάλλουμε αυτήν την σκέψη και φτιάχνουμε τον κόσμο. Το σχίσμα θύμα-θύτης μέσα στον νου—στο πεδίο μάχης—γίνεται αντιληπτό έξω από τον νου. Αλλά η αρχή είναι ακριβώς η ίδια, επειδή τίποτα δεν έχει αλλάξει. Το θυματοποιημένο μου σώμα, που βρίσκεται έξω από τον νου μου, φαίνεται λεία στο σώμα σου που δρα ως θύτης, που επίσης είναι έξω από τον νου μου. Αλλά και τα δύο είναι μέρη του ενός εαυτού μου.

Έτσι, συγχώρεση σημαίνει ότι βασικά στην πραγματικότητα συγχωρώ αυτό που δεν συνέβη ποτέ: ποτέ δεν αποσχιστήκαμε. Όταν τα Μαθήματα μιλάνε για την θεραπεία σχέσης—να μετατρέπω μία ιδιαίτερη σχέση με τον ξεχωριστό μου σύντροφο, σε μία άγια σχέση —σημαίνει ότι ο ιδιαίτερος άνθρωπος στον οποίο επένδυσα τόσο πολύ μίσος ή τόσο μεγάλη ανάγκη στην κυριολεξία είναι ένα αποκομμένο κομμάτι του εαυτού μου. Ενώνομαι κυριολεκτικά με τον εαυτό μου —όχι τον εαυτό που έχει ένα όνομα—επειδή το άτομο με το οποίο ταυτίζομαι ως θύμα και το πρόσωπο με το οποίο ταυτίζομαι ως θύτης στην πραγματικότητα είναι μέρη ενός ευρύτερου εαυτού. Εν γένει το μήνυμα και το σχέδιο των Μαθημάτων—αν μπορούμε να μιλήσουμε σε κάποιο βαθμό για σχέδιο, διότι ο Ιησούς δεν έχει κάποιο σχέδιο ακριβώς—είναι ότι σταδιακά ενωνόμαστε και πάλι με όλους αυτούς που αποκοπήκαμε. Αυτός είναι ο *κύκλος της Επανόρθωσης*. Και γι' αυτόν τον λόγο τα Μαθήματα τονίζουν την μεταξύ μας ένωση. Αυτή η ένωση δεν γίνεται σε σωματικό επίπεδο—δεν πρόκειται για ένωση ανάμεσα σε πρόσωπα. Είναι η ενθύμηση ότι στην πραγματικότητα είμαστε μέρη ενός ευρύτερου εαυτού. Καθώς ενώνομαι μαζί σου και πάλι—δηλ. δεν σε βλέπω πια σαν τον θύτη—κάνω το ίδιο πράγμα και με τον Θεό, επειδή στην ουσία τρέχω μακριά από τον αποκομμένο Θεό που επινόησα. Η όλη δυναμική της προβολής της ενοχής μου πάνω σε ένα άλλο ον το οποίο κυριολεκτικά το επινόησα—και πιστεύω ότι είναι ο Θεός—απωθείται και γίνεται αντιληπτή έξω από εμένα.

Ας δούμε μία παράγραφο του κειμένου από τον «Ονειρευτή του Ονείρου» στο Κεφάλαιο 27 που το διασαφηνίζει αυτό άψογα. Στην αρχή της παραγράφου δεκαπέντε ο Ιησούς λέει, «Ονειρέψου απαλά τον αναμάρτητο αδελφό σου, ο οποίος ενώνεται μαζί σου σε άγια αθωότητα». Μετά στο τέλος λέει, «Αυτός [ο αδελφός σου] αντιπροσωπεύει τον Πατέρα του, [ο αδελφός σου αντιπροσωπεύει τον Θεό] Τον Οποίο βλέπεις σαν να σου προσφέρει και την ζωή και τον θάνατο».(Κ-27.VII.15:1,7). Φαίνεται να μου προσφέρει και την ζωή και τον θάνατο επειδή έχω έναν διχασμένο νου. Το εγώ μου, μου λέει ότι ο Θεός μου προσφέρει θάνατο· το Άγιο Πνεύμα λέει ότι ο Θεός μου προσφέρει ζωή. Μιας που αυτό είναι το σχίσμα στον νου μου που το έκανα πραγματικό στον κόσμο, τότε με οποιονδήποτε σχετίζομαι θα κουβαλάει τα ίδια χαρακτηριστικά που πρόβαλα πάνω στον Θεό. Αναπαρασταίνω την απόσχιση που κάναμε όλοι μας όταν αποκοπήκαμε από τον αμαρτωλό, ένοχο εαυτό μας και την ρίξαμε πάνω στον Θεό. Μετά αντιπροσωπεύεις τον Θεό για μένα. Επειδή βλέπω τον Θεό να εκπροσωπεί την ζωή ή τον θάνατο, έτσι βλέπω και εσένα. Και μετά ο Ιησούς λέει, «Αδελφέ, Ο Θεός δεν δίνει παρά μόνο Ζωή». Ο Θεός δεν δίνει παρά μόνο ζωή—αυτή είναι μία άλλη δήλωση της αρχής της Επανόρθωσης. Και συνεχίζει, «Εν τούτοις όσα βλέπεις ως δώρα που προσφέρει ο αδελφός σου αντιπροσωπεύουν τα δώρα που ονειρεύεσαι πως ο Πατέρας σου προσφέρει σε σένα».(Κ-27.VII.16:1-2).

Μ'αυτήν την παράγραφο μπορούμε ν' αρχίσουμε να βλέπουμε την σύνδεση που ανέφερα ακριβώς στην αρχή ανάμεσα στην Μεταφυσική των Μαθημάτων και την έμφαση στην πρακτική τους εφαρμογή του τρόπου που ζούμε μεταξύ μας—είναι το ίδιο πράγμα. Αρχίζουμε λοιπόν να καταλαβαίνουμε γιατί η συγχώρεση είναι τόσο καίρια στα Μαθήματα, και γιατί είναι τόσο σημαντικό για εμάς να αναγνωρίσουμε το μίσος μας και όλη την ιδιαιτερότητα που νιώθουμε ο ένας για τον άλλον. Είναι μία αντανάκλαση του αρχικού μίσους που νιώθουμε προς τον Θεό. Και δεν χρειάζεται να έρθω σε επαφή μ' αυτό το αρχικό μίσος. Χρειάζεται μόνο να αναγνωρίσω ότι όταν νιώθω να θυματοποιούμαι από εσένα, αναπαριστώ το τρίτο σχίσμα κατά το οποίο ένιωσα να θυματοποιούμαι από τον Θεό. Αν μπορώ να θεραπεύσω την σχέση μου μαζί σου, με απλά λόγια να αλλάξω τον νου μου (σύντομα θα το δούμε αυτό), τότε στην πραγματικότητα θεραπεύω την σχέση μου με τον Θεό, επειδή είναι το ίδιο πρόβλημα.

Τα πάντα είναι το ίδιο πρόβλημα. Άσχετα με το πόσες φορές το αποκόπτω και το κατακερματίζω, το υποκατάστατο παραμένει αυτό που ήταν πάντα. Η τεράστια σημασία εκείνης της παραγράφου από «Το Υποκατάστατο της Πραγματικότητας» είναι ότι μας δείχνει πολύ καθαρά ότι το πρόβλημα παραμένει πάντα το ίδιο. Παραμένει ένα, ανεξάρτητα από αυτό που φαίνεται σαν να είναι δισεκατομμύρια δισεκατομμυρίων σχέσεις, η κάθε μία με τα δικά της προβλήματα. Υπάρχει μόνο μία σχέση. Αρχίζει με το να βλέπω τον εαυτό μου σαν ένοχο επειδή άκουσα το εγώ αντί το Άγιο Πνεύμα. Αυτή η ενοχή είναι τόσο τρομακτική που την αποκόβω και την βλέπω έξω από εμένα. Αλλά και αυτό με την σειρά του γίνεται φρικιαστικό επειδή σημαίνει ότι ο Θεός θα με σκοτώσει. Έτσι το αποκόβω και προσποιούμαι ότι δεν συνέβη ποτέ. Επινοώ έναν κόσμο και τον εποικίζω με δισεκατομμύρια σώματα. Και αναπαριστώ το ίδιο πρόβλημα που έχω με τον Θεό με κάθε ένα θραύσμα: βλέπω τον εαυτό μου σαν το αθώο θύμα της πράξης κάποιου άλλου. Η μορφή της σχέσης είναι ή το ιδιαίτερο μίσος ή η ιδιαίτερη αγάπη, αλλά πάντα έχει την ίδια κατάληξη.

Δεν χρειάζεται να επιστρέψω στον νου μου στην σχέση μου με τον Θεό. Χρειάζεται να μπορέσω να αφήσω τον Ιησού να με βοηθήσει να κοιτάξω το σχίσμα. (Θα το συζητήσουμε αυτό λίγο αργότερα). Ο Ιησούς με βοηθάει να καταλάβω ότι το πρόβλημα δεν είσαι εσύ. Το πρόβλημα είναι ότι έχω αποκόψει κάτι από τον εαυτό μου που δεν θέλω να δω. Έτσι το βλέπω σε σένα. Αν μπορώ να πω ότι η φαινομενική σου αμαρτία δεν έχει καμία επίδραση πάνω μου, στην πραγματικότητα λέω ότι δεν υπάρχουν έξω από εμένα. Και έτσι αρχίζω να ενώνομαι ξανά με τον εαυτό μου.

Κάποια από τα αρχαία Γνωστικά κείμενα δείχνουν τον Ιησού να λέει πως «ξαναβρίσκει τον εαυτό του» ή «επανενώνεται με τον εαυτό του», πως «συγκεντρώνει όλα τα θραύσματα και τα επανασυνδέει μέσα στον εαυτό του». Αυτοί ήταν έξοχοι τρόποι στο να περιγράφουν την διαδικασία μέσω της οποίας καταλήγουμε ως ένας εαυτός. Η ιδέα των Μαθημάτων για την Δευτέρα Παρουσία είναι ότι όλα τα φαινομενικά διαχωρισμένα κομμάτια της Υιότητας θα επανενωθούν ως ένας Υιός.

Η διαδικασία ξεκινάει οπουδήποτε βρίσκομαι, οποτεδήποτε νιώθω ότι είναι κάποιος έξω από εμένα που μπορεί ή να με πληγώσει ή να με σώσει—δεν έχει σημασία, είναι το ίδιο λάθος. Χρειάζεται να μάθω πως οτιδήποτε βλέπω έξω από εμένα είναι ένα αποκομμένο κομμάτι του

εαυτού μου. Όταν σε συγχωρώ και ενώνομαι μαζί σου, στην πραγματικότητα ενώνομαι με τον εαυτό μου.